Ч. 84 Четвер 14 (26) цьвітня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Остаточний крок принципіяльної політики.

II.

В своїй заяві покликує ся пос. Романчук на день 6. цьвітня, т. є. день, в котрім пос. Вахнянин виголосив свою бесіду підчас дебати буджетової в повній Палаті. Від сего дня числить він зірванє своєї звязи з клюбом. Виходить з того, що не що иншого, лиш хиба та бесіда була безпосередною причиною зірваня тої звязи.

Настає тепер питанє, чи ся бесіда була виголошена за відомостию і згодою клюбу, чи без них? чи в дискусиї над нею забирав голос і пос. Романчук, чи ні? З „Діла“ знаємо, що на сю бесіду пос. Вахнянина згодили ся посли: Мандичевский, Барвіньский і Охримович. Пос. Романчук був під ту пору у Відни, але мимо того мусіло засіданє клюбу відбути ся під проводом заступника голови клюбу. Послів Підляшецкого і Телішевского не було у Відни. А всеж-таки, хоч припустимо, що посли Романчук, Телішевский і Підляшецкий були противні тій бесіді, то она була удобрена більшостию клюбу, а тим самим і виголошена фактично на підставі ухвали клюбу. Коли отже що, то хиба вже не сама бесіда, лиш ухвала клюбу повинна би бути причиною зірваня звязи клюбової, а час зірваня мусів би відносити ся до тої пори, коли запала ухвала клюбу, а не до дня 6 цьвітня. Характеристична отже річ: пос. Романчук, хоч — о скілько нам звістно — знав, що в клюбі має ся вести дискусия над сею бесідою, не взяв участи в ній. А длячого? Нам видить ся, що не длячого иншого, як лиш длятого, що в противнім случаю мусів би був або піддати ся ухвалї клюбу, або вже тогди заявити, що не годить ся з тим і виступає з клюбу. Але тогди мусіло би було вийти, що то він зірвав звязь з клюбом, а єму ходило очевидно як-раз о то, щоби вину звалити на когось иншого. Коли вже ухвала запала і коли бесіда була виголошена, тогди вже лекше і певнійше можна було показати, що звязь клюбову зірвали ті, що ухвалювали бесіду і єї виголосили. Нам видить ся, що сам пос. Романчук, коли-б хотів сказати по щирости, признав би нам, що такі були комбінациї єго „політики клюбової“.

Знаємо однакож, що не само виступленє пос. Вахнянина з бесідою дня 6 с. м. стало ся причиною зірваня звязи клюбової. Первістні причини були мабуть ті самі, що не казали пос. Романчукови заінавґурувати принципіяльну політику. Хід дальшої тої акциї попутала відтак охота приступленя до коалїциї славяньскої і занятя „відпорного становища“, а коли в сім ділї показали ся трудности, то треба було путати ту акцию дальше, а евентуально звалити вину за все на когось другого і бодай себе оправдати. Путано отже акцию дальше скликанєм мужів довіря, щоби відтак можна на него покликати ся, путано єї в клюбі і оправдувано ся заявленями. Вже дня 5 цьвітня заявив — після „Діла“ — пос. Романчук, послам Підляшецкому, Барвіньскому і Вахнянинови що він, „згідно з голосами краю і рішенєм мужів довіря на з'їздї з дня 19 марта мусить „відпорне становище руских послів супротив теперішної системи“ ставити за услівє дальшого спільного діланя; коли-б другі на то не годили ся, то треба клюб узнати за неістнуючий в теперішнім своїм складі“. Яка в сїм жаданю льоґіка, того просто не розуміємо. Для того, що хтось один, хоч би й голова клюбу, ставить за услівє спільного діланя відпорне становище, а клюб не хоче то приймити, то не той один має виступити з клюбу, лиш клюб треба узнати неістнуючим? Чи то політика принципіяльна?

Із сего показало ся вже ясно, що пос. Романчук, коли не міг був наклонити клюб, або бодай виднїйшу єго часть, — хоч би трох послів, бо звістно, що fres faciunt collegium — до „відпорного становища“, то готов був єго розбити; він же наставав на то, щоби клюб узнати „за неістнуючий“ в дотеперішнім своїм складі. Сам чомусь не хотів уступити з клюбу, бо очевидно то й не мало би ефекту і лиш він сам остав би ся тим, що зірвав звязь; треба отже було повести діло так, щоби клюб розбив ся. За компромісове услівє поставив тогди пос. Романчук „політику вільної руки“, але очевидно сам не хотів того компромісу, бо й зараз додав, що не має надії на ту політику, та обстав при своїм домаганю. Він тогди не зробив так, як кождий инший політик був би зробив, не зложив достоїнства голови клюбу і не виступив з него, не хотів зривати сам звязи отверто і формально, щоби опісля можна сказати, що не на него спадає одвічальність за то, що стало ся. Характеристичне есть для цїлої сеї путанини, що в слїд за тим заявленєм розійшлась була чутка, що руский клюб розбив ся, коли на дїлї можна хиба було говорити лиш охоті розбитя єго або о виступленю з него пос. Романчука, хоч то формально не стало ся. Не диво, що супротив сеї першої чутки мусїла зараз появити ся й друга о виступленю з клю-

---

15)

ГУСАКОВСКИЙ.

ПОВІСТЬ

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше).

IV.

Той сам невеликий сальоник з ясносиніми тапетами і білими флоресами, та сама підлога нерівна, як давно; той сам старий, вислужений фортепян, що бренчить, як розбитий горнець.... Такі самі суботішні вечерки, на котрих мама Бальска подає скромну гербатку з сухарками, на котрих молоді ніжки і ноги охочо танцюють, а молоді серця кохають ся та тремтять надіями і розпукою.

Як давнїйше, мама Бальска приглядає ся оком материньским тій забаві, спокійна о добру долю своїх дітий, вдоволена, що єї дім дає молодим людям тілько приємности.

Як давнїйше, заохочує до забави і устроює контреданси Гусаковский, все охочий і вдоволений, лише тепер в окруженю молодшім від себе, і на становищи приятеля дому, не такий сьмішний і не так висьміваний....

Вкінци як давнїйше в кутику з головкою опертою о комоду — сидить собі та приглядає ся забаві молоденька осібка, на котру ніхто не звертає уваги.... ніхто, лиш один Гусаковский.

Як давнїйше не забував покинєної панни Казї, так тепер від часу до часу підходить до малої Зосї, сїдає і розмавляє....

В малім сальонику запанувала, царівною стала панна Казимира, гарна на прочуд, сьвіженька, як рожа, коли розвиває ся, жива, весела, дотепна....

Як планети довкола сонця, так довкола неї все ґрупує ся — приятельки, що не можуть їй дорівнати красою і поводженєм, і танечники — всї „небіщики“.

Кождий з тих молодців віддихає і жиє надіями, кождий по вечерку з танцями обчислює свої шанси, складаючи нові ласки до давних ласк і старанючись відгадати „правдиве“ значінє сего або того слова чародійки.

Ніхто з них не знає, котрий найлюбійший єї серцю.... — суть хвилї, в котрих сему і тому здає ся, що се він такий щасливий, але натомісць приходять хвилї, в котрих кождого суперника вважає ся щасливійшим від себе.

Жаден не може своєї надії покласти на певний ґрунт і жаден не має причини виречи ся зовсїм тих надїй.

Бо то кокетка та панна Казимира....

Хвилями розмавляє так, як би читала в души молодого хлопця, і на се, що перечитала, ясно відповідає. Иншим разом удає, як би нічого, зовсїм нічого не знала.

Одного вечора буває, що котрогось вибере собі, усьміхає ся до нього наймилїйше і найдовше розмавляє з ним ласкаво.... Тодї сам один виходить по вечерку, сам гордий і веселий, а другі в розпуцї.... Але-ж на другім вечерку певно ролї змінять ся.

Дембский і Яницкий, мучені однаковою непевностию, звязані одною долею, погодили ся, а навіть стали сердечними приятелями, найсердечнїйшими під сонцем.

Панна Казя дивить ся скептично на ту приязнь. Она переконана, що нехай би лиш маленьким пальцем кивнула, і було би вже по приязни. Таку думку висказує навіть перед своїми приятельками.

Однак і жаль їй трошка: — Але нї — каже — я того не зроблю.... То було би не добре.

Всеж таки має охоту.... щось єї до того спокушує. Спокушує єї до того пересьвідченє, що має власть таку велику, що ті хлопці виглядають, як кукли на шнурках, котрих кінцї держить панна Казя в руцї.... В котру сторону потягне шнурок, в ту йде кукла.... Як то сьмішно! Хоч серце в неї дуже добре, а таки не може перемогти себе, щоби часто не потягнути за шнурок....

З Гусаковским завсїгди в приязни.... Тепер панна Казимира не хоче рушати тих дразливих предметів, яких доставляють твори Золї і Буржета, про що давнїйше нераз розмовляли. Але відносини на щирости не втратили. Один Гусаковский справдї знає, що в кождім

бу посла Романчука, хоч, як кажемо, формально то не стало ся.

В письмі з Відня до „Дїла", котре ми вчера подали, сказано, що пос. Підляшецкий старав ся наклонити пос. Романчука, щоби він остав ся і дальше в клюбі, тим більше, що клюб нїякою новїйшою ухвалою не змінив своєї давнїйшої ухвали о полїтицї вільної руки. На то відповів пос. Романчук, що обстає при своїй заяві, тим більше, що другі посли відступили від давнїйшої ухвали полїтики вільної руки. Пос. Підляшецкий сказав правду; клюб не змінив своєї полїтики вільної руки, не змінили давної ухвали полїтики вільної руки і другі посли. Анї клюб руский яко такий, анї поодинокі посли не приступили формально до коалїциї, не постановили безусловно підпирати правительство. Пос. Вахнянин зазначив виразно в своїй бесїдї, що він і єго товариші полїтичні готові би поступати згідно з коалїциєю і правительством, але не безусловно; він же сказав в своїй бесїдї: „Хочемо уважатись за таких, котрих голоси повинні би бути цїнними і котрих би можна позискати яко приятелїв під услівєм і в надії, що як нове правительство так і скоалїзовані сторонництва справедливо віднесуть ся до жадань руского народу". То єсть фактично полїтика вільної руки, бо каже ся: ми не зобовязуємо ся до нїчого; хочете щось для нас зробити, то й ми будемо для вас робити; коли нї, то нї. Так зрозуміли пос. Вахнянина і правительство і клюби коалїцийні, лиш чомусь пос. Романчук і єго приятелї полїтичні, специяльно же „Дїло" не хотять того зрозуміти. А чому? Мабуть тому, що їм здає ся, що полїтика вільної руки значить заложити руки за пазуху і нїчого не робити, а коли вже годї вести „єдино розумну і хосенну полїтику опозиції", при котрій можна легко вигідно кричати, а ще вигіднїйше нїчого не робити, то бодай сидїти тихо і мовчати.

Із сего всего видко наглядно, яка в цїлій сїй акциї пос. Романчука запутанина і крутанина. Чоловікови, що привик до льоґічного мисленя, аж трудно єї розібрати, трудно вислїдити звязи і консеквенциї між поодинокими фактами та словами. І то називають у нас полїтикою та вірять, що лиш така полїтика може бути добра і хосенна та обильна в свої наслїдки!

А який тепер висновок із того всего? Показує ся наглядно, що альфою і омеґою всеї полїтики пос. Романчука була лиш опозиция; він не міг здобути ся на иншу, живійшу і дїйстно хосенну акцию. Коли виступив зі звістним заявленєм в соймі дня 25 падолиста 1890 р. то зробив то очевидно против своєї волї, свого переконаня і своєї сили та здібности полїтичної, але все-таки зробив то в добрім наміреню переціняючи сам себе. Хотїв відтак бути консеквентним, але не мав до того сили і длятого вертав поволи назад, сходив чим раз більше до давного свого становища і вів за собою партию, котрої був приводирем, а в котрій було ще менше доброго зрозуміня акциї полїтичної, як у єї проводиря, аж остаточно опер ся на такій точцї, з котрої не було вже виходу.

Щоби тепер закрити якось ту неудачу цїлої акциї та охоронити себе і цїлу партию від закиду злого полїтикованя, взяв ся до остаточного средства, до „відпорного становища", котрим ще яко-тако можна було успокоїти невдоволенє серед партиї і удержатись при єї проводї, а коли й в сїй акциї показались трудности, то мала до того послужити всяка бічна робота і запутанина як примирене партий, з'їзд мужів довіря, апробата ним відпорного становища, узнанє клюбу неіснуючим або розбите єго і т. д. Остаточно не осягнув і того, а наробив лиш величезного заколоту в цїлім краю, не кажучи вже о єго дотеперішній партиї і став ся неможливим в клюбі, з котрого остаточно мусїв виступити закриваючи то виступлене виною других.

Перегляд полїтичний.

Комисия податкова закінчила вчера наради над проєктом закона о проґресивнім податку особисто-доходовім. Референтом вибрано дра Пентака.

В Радї державній промавляв оногди посол з Буковини Гормузакий і висказав обаву, щоби не обмежено прав Румунів на Буковинї через то, що єсть змаганє розширити там права Русинів.

В угорскім парляментї відповідав президент міністрів на інтерпеляцию в справі розрухів у Вашаргелї і сказав, що правительство не спускає з ока социялїстичного руху і визначило окремого комісаря, котрий має за тим рухом слїдити. Послїдні розрухи пішли з того, що у Вашарелї утворено тайне товариство социялїстичне. Розрухи ті суть наукою для правительства, щоби оно розвело на поли економії і адміністрациї акцию в справі сорозмірного роздїленя сил робочих. Парлямент приняв сю відповідь до відомости. — З Альфпльд і Мако доносять о непокоях серед селян.

Весїлє російского наслїдника престола відбуде ся дня 22 липня (3 серпня н. ст.) Княгиня Алїция учить ся вже по російски. Рада громадска міста Москви постановила зложити іменем міста желаня цареви, цариці і судженим з нагоди заручин царевича.

Новинки.

Львів дня 25 цьвітня.

— **Радістною новиною** можемо подїлити ся з нашими читателями. Ото для нової катедри історії з руским язиком викладовим при львівскім университетї іменував Є. Вел. Цїсар звичайним професором кандидата професорского кієвского университету, Михайла Грушівского, одного із найздібнїйших учеників професора кієвского университету, Володимира Антоновича. Русини галицкі можуть справдї радувати ся з сего іменованя, бо не лиш що молодїж руска дістане в особі проф. Грушівского знаменитого і сьвітлого учителя, але єсть се ще й перший факт, що для галицких Русинів покликано чоловіка ученого спомiж їх братів на Українї. Так зачинають поволеньки доповняти себе своїми силами Русини роздїлені кордоном на дві части.

— **Іменованя.** Мінїстер судівництва іменував нотарями кандидатів нотарияльних: Андрія Павлиша з Рудок для Лютовиск і Тад. Яроша зі Станїславова для Немирова.

— **Конкурси.** Зверхність громадска в Болшівцях розписує конкурс на посаду секретаря громадского з платнею 549 зр. Поданя треба вносити до кінця мая с. р. — Видїл ради повітової в Коломиї оголошує конкурс на посаду лїкаря окружного в Яблонові. Платня річна з додатком на подорож 727 зр. Поданя треба вносити до 15 мая. — Окр. Рада шкільна в Калуши розписує конкурс на кільканацять посад учительских. Поданя до кінця мая. — Окр. Рада шкільна в Бібрцї розписує конкурс на кільканацять посад учительских. Поданя до 25 мая. — На посаду греко-кат. катихита при 5-кл. школї мужеский і женьскій в Бібрцї розписує тамошна окр. Рада шк. конкурс з речинцем до 25 мая. Річна платня 450 зр. і 45 зр. додатку на мешкане.

— **Загальні збори товариства взаїмних обезпечень „Днїстер"** відбудуть ся дня 3 мая

часї гарна панна Казя думає про своїх поклонників. Панна Казя з них всїх сміє ся.

Грубо помиляють ся ті бідні хлопцї, коли думають, що ті двозначні і недвозначні словечка, котрі їм переповнене серце випхало на уста, і котрі вишепотїли при довго глядaній нагодї в чотири очи, останутъ ся хоч би тайною, що єї годить ся пошанувати. Панна Казя повторить їх Гусаковскому з веселим усьміхом і поясненями, не дуже лестними для цїлого рода мужеского.

Гусаковский не похваляє поступованя Казї. Се поступованє дає навіть причину до наради, в котрій бере участь і мама Бальска. Мати дивить ся на се оком матери. Що-ж в тім лихого, що єї донька подобає ся, що хлопцї бють ся о єї слово, о честь танцювати з нею.... Кохають ся.... що то за кохане в тім віцї?... То справдї нїчо небезпечного. Як легко прийшло, так легко піде. Хоч би отсей сальоник — а й він може посьвідчити, що такі річи в тім віцї зле не кінчать ся.... А Розпшицкий! а Льорця.... а Вацко....

Панна Казя, розуміє ся, думає так само. Гусаковский — противить ся. Єму жаль тих бідних хлопцїв.

Але жаль єго втихомирює ся легко почутєм, гласкаючим єго самолюбство, що він сам, сам один поміж всїми має инші, висші права у панни Казимiри. Лиш перед ним одним она щира, така щира, що розповідає всї тайни, які їй повірено, і всї нещирости, які розсїває довкола себе, щоби тим небезпечнїйшим зробити сей чар, який має.

Гусаковскому дуже приємно, коли панна Казя, розмавляючи зовсїм свобідно, оповідає єму тоном жартовливим і злобним свої вражіня з остатного вечерка.... Нікого не щадить.... лиш єго одного....

Милі думки не покидають єго також і підчас тих вечерків, коли тілько гляне на панну Казю, все прекрасну, як з усьміхом невинним розмавляє з Дембским або Яницким. Він один знає правдиве лице сего сотворіня, котре подобає на загадку, а за котрим так всї дурїють. Єсть се поводженє, а поводженє дає силу і певність себе. Отже та певність себе ходить за Гусаковским крок в крок по сальонику мами Бальскої.

Він розмавляє найголоснїйше, найенерґічнїйше допоминає ся о контреданса, з найбільшим шиком просить даму до танцю, а як тупає при мазурі в підлогу! І инших заохочує: „Живо, панове!" Старає ся сам дати добрий приклад. Він один з мужчин має все однаковий гумор, завсїгди є оживлений і все чути єго голос.

Сему єго становищу в тім домі, доброму становищу старого приятеля, знакомого панни Казї від дитячих майже лїт, завидують всї сумні поклонники. Нїхто з них не вважає єго суперником, але кождий згодив би ся бути на єго місци, звідки вела би близша дорога до мети. Також старав ся кождий позискати єго собі.

Гусаковский жиє зі всїми в дуже добрих відносинах. Всї єго люблять, хоч нераз єго голосне, повне фантазиї поведенє викликує усьміхи, котрих дискреция не може здавити. Про него завсїгди кажуть: „дуже добрий чоловік".

Постійна приязнь, яку панна Казимира заявляє Гусаковскому, вибиранє єго до танцю у фіґурах зводжених, кидане єму хусточки майже в руку, у фіґурі „з хусточками" — все то очевидна ласка, що Гусаковскому додає охоти до забави і відбиває ся на єго лици ознакою виразного вдоволеня з себе. Але се нікому не є солию в оцї. Нїхто не вважає єго небезпечним.

За то знов сей і той старає ся від часу до часу визискати єго становище і зручно заложити сонду цїкавости, щоби чогось дізнати ся. Але проба не вдає ся. Гусаковский додержує тайни, є дискретний і не дасть з себе нїчого видобути....

Впрочім не єсть се наслїдком якоїсь хитрої або невтральної полїтики. Що-ж має їм казати? Сказав би їм вісти, що певно не врадували би їх.... отже лучше мовчати.

Звичайно з вечерка виходять всї гостї разом. Кусень дороги ідуть громадкою, голосно гуторячи, — панї в серединї, панове по боках. На першім розї відбуває ся нарада, хто кого відпровадить до дому.

Рішають всї відпроваджувати ся в той спосіб, що вибирають круту дорогу, що веде попри мешканя всїх членів громадки. По дорозї громадка здержує ся місцями. Стає перед брамою. — Один з панів сїпає енерґічно за дзвоник. Дверї отвирають ся по хвили коротшій або довшій, а нераз і дуже довгій. Громадка йде дальше менча.... і так поки не щезне остатна „дама" у темнотї брами.

Мужчини самі з собою не роблять тих церемоний. Прощають ся на углах улиць і кождий іде в свою сторону.

Звичайно або Дембский має щось важного сказати Яницкому, або Яницкий Дембскому.

— Ходи троха зі мною — каже один.

І оба разом щезають в улици.

Гусаковский вертає до дому сам в найлучшім настрою, вдоволений, найспокійнїйший з них всїх і найщасливійший.

(в четвер по Воскресеню Господнім) 1894 о год. 9-ій перед полуднем, в великій сали Народного Дому. Пригадуючи о тім членам подаємо до відомости, що право до голосу і вибору на тих загальних зборах мають: 1) властителї листів удїлових фонду основного, для котрих за леґітимацию служить лист удїловий виставлений на імя і назвиско дотичного властителя; 2) члени, котрі приступили до товариства в роцї 1893 з тревалим обезпеченем (будинків або движимостий на цїлий рік) вартости 3000 зр. або й більше; в імени церков або комітетів конкуренцийних, громад і рад шкільних місцевих, мають право до участи і голосу, предсїдатель (начальники) дотичних корпораций; за леґітимацию служить дотична поліса; 3) повномочники, вибрані членами з тих громад, в котрих в роцї 1893 було обезпеченѣ тревалих вартости що найменше 600 зр. Член уповажнений до голосованя може дати заступити ся на загальних зборах, але лиш таким самим членом і в тій цїли має єму вручити в правній формі виставлене повномочіє. Одна особа взглядно один член не може на основі повномочія заступати більше як один голос. Кромі того має право явити ся на зборах (однак без голосу і права до вибору) каждий член, котрий що-небудь обезпечив тревало в товаристві. — Очевидно всї участники зборів поносять самі кошти подорожи і инші видатки, сполучені з приїздом їх на загальні збори. Загальні збори розпічнуть ся точно о год. 9 перед полуднем. Перед тим о год. 8 буде відправлена Служба Божа в Успеньскій церкві. — *Від дирекциї тов. Днїстер.*

— **Доповняючий вибір** одного члена Ради пов. в Бродах з громад сільских розписано на 1 червня с. р.

— **На погорілцїв в Новім Санчи** дав Банк гіпотечний 1000 зр.

— **Холєра.** Від трех днів в Скалї в пов. борщівскім нїхто не захорував і виздоровіло 5 осіб, отже вчера в цїлім борщівскім повітї не було анї одного хорого. В пов. гусятиньскім в Сокиринцях хорі 3 особи, виздоровіли 2, лічить ся 7. В Зеленій над Збручом хорі 3 особи. Але й в пов. гусятиньскім до вчера нїхто не помер.

— **Дорогий обід.** Барон Гірш, славний мілїонер і чоловіколюбець, приймав сими днями в Лондонї 60 осіб обідом. Обід коштував 1200 фунтів штерлїнґів, значить на наші гроші: 14.000 зр...

— **Клопіт з дарунком.** Під впливом одушевляючого принятя, якого зазнав Авелян і єго офіцири в Парижи, постановила Москва дарувати до катедри Нотр-Дам величезний дзвін. Вага того дзвона не менша, як 80.000 кільоґрамів, і як-раз та вага наробила чималого клопоту з дарунком. Вежа Нотр-Даму рішучо за слаба, щоби удержати такий тягар, тож рада міста Москви постановила дарувати дзвін архієпископови Парижа, не означаючи близше місця єго поміщеня. Архієпископ хотів повісити єго в базилїцї Сакре-Кер та показалось, що і ті мури за слабі, щоби устояли ся під тягаром монструального дзвона. І от повстала думка, виставити окрему вежу; та знов обчислено, що кошти такої вежі виносили би щонайменше мілїон франків. Виравді можна би дзвін помістити на дзвіницї за базилїкою в Монмартр, однак се могло би статись під условем, щоби не холїтано дзвоном, лиш дзвонено при помочи механїчно порушуваного серця. Але притім звук дзвона стратив би значно на силї, а через те дарунок минувсь би зі своєю метою.

— **Богатий жебрак.** Минувшої недїлї помер нагло на улици жебрак Зісе Гольцер, і то з голоду. Як-жеж люди здивували ся, коли при ревізиї єго річий найшли книжечку станїславівскої каси ощадности, виставлену на єго імя, на 2.271 зр. а кромі того готових гроший 109 зр. 25 кр. 70 сотиків і богато иншої дрібної монети!

— **Як білі учать чорних?** То вже знана річ, що Европейцї, попавши межи т. зв. диких людий, дуже часто показують ся більше дикими, нїж туземцї. Так н. пр. про надужитя нїмецких урядників в Камерунї оголошує Neue deutsche Rundschau такі цїкаві вісти в формі дневника, що єго списав таки Нїмець пробуваючий в Камерунї. Дневник почнає ся днем 13 марта 1893 і подає деякі подробицї про ворохобню в Бакоко. Отже асесор Веляв, котрий вів експедицию, велїв в часї спаленя села поутинати кільком старим жінкам голови; мужчин годї було зловити. Кромі того поранені, голодом зморені, на пів умираючі жінки, старцї і дїти волочено серед битя в кайданах до темних ям вязничих. Всї увязнені в тій „експедициї“ мусїли робити тяжко коло будови пристани і умирали один за другим. Надто їх держали серед найбільшої спеки на кораблї „Soden“ так повязаних до щоглів, що в закровавлених і напухлих членах гнїздили ся хробаки. Коли-ж за-для такої муки они в безсильности падали, тогдї стріляли до них, як до диких звірів. — Немеише цїкавий епізод подає дневник про судний день. Одна муринка обжалувала свого мужа, що зле з нею обходив ся. Без всяких доказів, розслїдів і сьвідків засуджено єго на 50 кіїв і зараз відчислено кару. Другого мурина обжаловано о крадїж годинника. Сказано єму: маєш дві дороги, або признаєш ся, або одержиш 50 кіїв. Мурин звиняє ся, але его бють і знов впроваджують до судової салї. Зі страху перед кіями, признає ся до крадежи, і за то засуджують єго на шість лїт вязницї, 100 марок кари і на 15 кіїв що першої суботи каждого місяця. Автор дневника оповідає ще о многих надужитях самого канцлера Ляйста (єго вже суспендовано в телєґрафічній дорозї) і заявляє, що може доказати правду каждого факту перед каждим судом.

Господарство промисл і торговля

Львів 24 цьвітня: пшениця 6·50 до 7·50 жито 5·52 до 5·90; ячмінь броварний 5·90 до 6·25; ячмінь пашний 4·75 до 5·30; овес 5.75 до 6·40; ріпак 11·— до 12·—; горох 6·— до 12·—; вика 7·75 до 8·50; насїнє льнянне —·— до —·—; сїмя —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·— до 5·80; гречка 7·— до 7·50; конюшина червона 70·— до 85·—; біла 95·— до 105·—; шведска 65·— до 80·—; кмен —·— до —·—; аниж —·— до —·—; кукурудза стара 5·75 до 6·—; нова 4·90 до 5·—; хміль —·— до —·—; спіритус —·— до —·—

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 25 цьвітня. Поліция арештувала тут фальшівників банкотів і забрала у них готові вже підроблені банкноти, і прилади до фальшованя.

Неаполь 25 цьвітня. Приїхала тут Найдост. Архікнягиня-вдовиця Стефанїя.

Відень 25 цьвітня. Кн. Фердинанд болгарский виїхав нинї рано до Софії.

Аббация 25 цьвітня. Цїсарева нїмецка виїзджає звідси в пятницю рано.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 01	10·41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 36	—	10·36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	8 01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·36	9·41	9·35	—
Підволочиск	2·48	10·02	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·46	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 10	—	7·11	7.59	12·51	—
Стрия	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця	—	—	8·16	5·26	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) удїляє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна тамже засягнути інформациї що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

V.

— Розпшицкий!

— Гусак!

Два шкільні товариші, не бачивши сѣ кілька лїт, стрічають ся припадком на улици. Довго, щиро стискають собі руки.

— В котру сторону йдеш?

— Менї все одно.

— Може де вступимо?

— Дуже радо.

Входять до першої реставрациї, котру стрітили.

— Що чувати у тебе? Ти на політехніцї.

— Все.

— А щож робиш у Варшаві?... Атже тепер не вакациї. Марець...

— Я приїхав на похорон стрия... А ти? все ще в банку?

— Все.

— В тім самім?

— В тім самім.

— Ну, і дослужив ся чого?

— Вжеж! від чотирьох місяцїв єсьм бухгальтером.

— Що платять тобі?

— Тисяч двіста рублїв.

— Знаєш, Гусаку, то зовсїм добре, справдї.

— Щастє маю.

— А є ще які вигляди на будуче?

— Є... хоч то річи далекі. Можу колись стати головним бухгальтером, або головним касиєром... А ти скоро скінчиш науку?

— За рік, може за два... то буде залежати...

— Чи вертаєш зараз до Цуріху?

— За кілька днів... Маю кілька орудок полагодити... бо, знаєш, мій стрий помер бездїтно і лишив досить гроший по собі...

— О! отже будеш богатим?

— Ну! богатим — і не дуже... Є нас до того кілька голов, але я дістаю половину... половину пятьдесятьох тисячів.

— Отже двайцять пять.

— Менче-більше тілько...

— То тобі не схоче ся вертати до Цуріху і кінчати науку.

— За когож ти мене маєш...

Навпаки, се лиш додасть єму охоти до працї. Маючи в руках гроші, тим більше може зробити. Має пляни, о котрих тепер не скаже нїчого, але Гусаковский пересьвідчить ся, що значуть гроші в руках енерґічного чоловіка. Насамперед рішив ся конче скінчити видїл, одержати патент. Не хоче бути дїлетантом, але специялїстом...

Гусаковский похвалив єго: — Дуже добре.

Розпшицкий чув у тих словах невисказаний сумнїв, чи дадуть ся ті пляни виконати, отже кивнув поважно головою: — Побачиш... час покаже... — І додав: — Се не значить, щоб я мав виречи ся приємностий, вражінь, які можу мати при помочи тих невеликих средств... Противно, треба жити й уживати але уживати умірено і видавати на се процентй від процентів. Притім кожда приємність повинна учити а до таких приємностий належать передовсїм подорожі; отже думаю подорожувати...

(Дальше буде).

Надіслане.

Лікар внутрішних слабостий 47

Др. БОЛЕСЛАВ МАДЕИСКИЙ

б. елев асистент клїн. лїк. унів. крак. по кількарічних студиях в Берлинї і Відни ординує від 3—5 ул. Міцкевича Ч. 6.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.